ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **X. D. N.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, Zastávka, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. CPR-4665-7/ČJ-2019-931200-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2019, č. j. 32 A 17/2019 – 14,

takto:

**I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2019, č. j. 32 A 17/2019 – 14, **se zrušuje.**

**II.** Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka ze dne 28. 1. 2019, č. j. CPR-4665-7/ČJ-2019-931200-ZZC, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

**III.** Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce, Mgr. Ladislava Bárty, advokáta, na náhradě nákladů soudního řízení 6.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**IV.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů soudního řízení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaná v záhlaví popsaným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění z území členských států

Evropské unie. Dobu zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila na 90 dnů od omezení jeho osobní svobody.
[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl.

[3] Konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice"), obsahuje taxativně vyjmenované situace, za kterých může dojít k zajištění žadatele o azyl. Mezi tyto případy přijímací směrnice [čl. 8 odst. 3 písm. d)] řadí též případy žadatelů, kteří jsou zajištěni na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), „*za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení... Důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu.*"

[4] Žalovaná v rozhodnutí sice výslovně nestanovila, že byly splněny podmínky čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. Podle krajského soudu však lze tuto skutečnost dovodit z posuzované věci, a nebylo proto nutné rozhodnutí žalované zrušit. Mezi účastníky není sporné, že žalobci bylo již v roce 2011 uloženo správní vyhoštění v délce trvání 5 let. Žalobce ani nezpochybňoval, že toto rozhodnutí nerespektoval. Další správní vyhoštění v délce trvání 5 let bylo žalobci uloženo rozhodnutím ze dne 6. 1. 2019. Doba k vycestování byla stanovena na 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí (rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 1. 2019). Současně byla žalobci tímto rozhodnutím stanovena povinnost podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců hlásit se každou středu v 9:00 hod na Policii České republiky, Krajském ředitelství hl. m. Prahy, a to až do dne odjezdu. Žalobce stanovenou povinnost neplnil. Do přijímacího střediska se dostavil dne 28. 1. 2019, tedy až po vypršení stanovené lhůty k vycestování (která uplynula dne 26. 1. 2019). Dne 28. 1. 2019 také požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Žalobce do ČR přijel již v roce 2007 a pobýval zde až do roku 2011, kdy se odstěhoval do Německa, kde pobýval po dobu 3 let a poté se vrátil do ČR zpět na tři roky. Následně opětovně vycestoval do Německa a v roce 2017 se pak vrátil do ČR. Podle krajského soudu měl žalobce nepochybně možnost přístupu k azylovému řízení. Ani při pohovoru konaném v řízení o správním vyhoštění, žalobce neuváděl žádné azylově relevantní důvody. Toliko uvedl, že v zemi původu měl dluh, který nezaplatil. Podle krajského soudu je zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu podaná po více než 10 letech od příjezdu žalobce do ČR a poté, co mu bylo již po druhé uloženo správní vyhoštění, nerespektoval uloženou povinnost hlásit se a neuváděl ani azylově relevantní důvody, splňuje kritéria čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, tj. se jedná o žádost o mezinárodní ochranu podanou pouze proto, aby byl pozdržen nebo přímo zmařen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, podle kterého je možno absenci úvah o naplnění podmínek čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice v rozhodnutí žalovaného překlenout přezkumnou činností soudu. Stěžovatel poukazuje na to, že podmínky pro užití § 124a zákona o pobytu cizinců je třeba s ohledem na nedostatečné znění tohoto ustanovení vyhodnocovat právě ve spojení s čl. 8 směrnice. Stěžovatel připomíná, že zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců lze uplatnit pouze za přesně stanovených podmínek, především tedy za podmínky, že žádost o mezinárodní ochranu žadatel podal za účelem zdržení nebo zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalované nelze „odpustit“, že se v napadeném rozhodnutí nezabývala naplněním podmínek dle čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, neboť s ohledem na zcela nedostatečnou úpravu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 124a zákona o pobytu cizinců je citovaný článek nedostatečně implementované směrnice nutným korektivem posuzování zákonnosti zajištění.

[8] Stěžovatel požaduje zrušit jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí žalované.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnula skutkové okolnosti případu. Konstatuje, že byly splněny podmínky zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců, především podmínka, že žádost o mezinárodní ochranu stěžovatel podal za účelem zdržení a zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy účelově. Žalovaná navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

## III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost splňuje formální náležitosti požadované soudním řádem správním, je přípustná a projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Podle § 124a zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie je oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.*

[13] Soud se v prvé řadě zabýval otázkou, zda bylo možno stěžovatele zajistit na základě § 124a zákona o pobytu cizinců, případně za jakých podmínek.

[14] Zajištění cizince je omezením výkonu základního práva na svobodu zakotveného v čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Z čl. 52 odst. 1 Listiny EU vyplývá, že každé omezení výkonu tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí respektovat podstatu tohoto práva a zásadu proporcionality. Zároveň s ohledem na

čl. 52 odst. 3 Listiny EU je třeba pro účely výkladu čl. 6 Listiny EU zohlednit čl. 5 Úmluvy jakožto minimální úroveň ochrany. Podle ESLP přitom musí být veškeré zbavení svobody zákonné nejen v tom smyslu, že musí mít právní základ ve vnitrostátním právu, ale tato zákonnost se týká také kvalitativní stránky zákona a znamená, že vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být při svém uplatňování dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo veškerému riziku svévole (viz rozsudek ESLP ze dne 21. 10. 2013, *Del Río Prada proti Španělsku*, stížnost č. 42750/09, bod 125).

[15] Unijní právo je postaveno na zásadě, podle které se žadatelé o azyl mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu, nebo na území, které jim tento stát vymezí (srov. § 7 odst. 1 přijímací směrnice). Podle čl. 8 odst. 1 přijímací směrnice pak členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Shora uvedené však neznamená, že by nebylo možno žadatele o mezinárodní ochranu zajistit za žádných okolností.

[16] Otázkou zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu se Soudní dvůr podrobně zabýval v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, *Arslan*, C-534/11. Soudní dvůr zde potvrdil, že návratová směrnice upravující zajištění cizinců se vztahuje pouze na neoprávněně pobývající cizince, nikoliv na žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však připustil, že členské státy mohou ponechat cizince v zajištění i po podání žádosti o mezinárodní ochranu *na základě ustanovení vnitrostátního práva, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení*.

[17] Dále Soudní dvůr podotkl, že byť se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije, neznamená to, že by se tím definitivně ukončilo řízení o navrácení, které tak může pokračovat v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Pokud by členské státy nemohly za výše popsaných podmínek zabránit tomu, aby dotyčný podáním žádosti o mezinárodní ochranu automaticky dosáhl propuštění, byl by tím narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tento závěr respektuje podle Soudního dvora požadavek unijního práva, podle kterého členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu. Ponechání žadatele v zajištění (resp. jeho zajištění) totiž nevyplývá z podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale z okolností, jež charakterizují individuální chování tohoto žadatele před podáním této žádosti a při něm.

[18] Shora uvedené závěry Soudní dvůr učinil za situace, kdy evropské právo (tehdy účinné směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. 1. 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, a směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. 12. 2005, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka) *neobsahovalo harmonizovanou úpravu důvodů*, pro něž lze nařídit zajištění žadatele o azyl (bod 55 rozsudku). Konstatoval, že je proto *prozatím* na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního *stanovily ve vnitrostátním právu důvody*, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění. Jinak řečeno, při neexistenci harmonizované úpravy byly podle

názoru Soudního dvora členské státy oprávněny zajistit žadatele o mezinárodní ochranu, a to na základě ustanovení vnitrostátního práva, ze kterého vyplývají důvody pro zajištění, a po posouzení individuálních okolností případu, ze kterých muselo vyplynout, žádost byla podána s cílem pozdržet nebo zmařit navrácení.

[19] K souladnosti § 124a zákona o pobytu cizinců se závěry vyslovenými v rozsudku *Arslan* se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013 – 44, č. 3055/2014 Sb. NSS. Zde dospěl k následujícím závěrům (důraz přidán):

> Ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců výslovně pouze v obecné rovině předpokládá zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v situaci, kdy o vyhoštění cizince bylo již pravomocně rozhodnuto (resp. ve stanovených případech zahájeno) a cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu se dané ustanovení ve své obecnosti dostává do kolize s pravidlem, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá být zásadně zajištěn v režimu návratové směrnice (srov. odst. 62 rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 *Arslan*), jež je prolomitelné jen výjimečně a pouze na základě výslovných důvodů stanovených vnitrostátním právem. Dané ustanovení proto musí být interpretováno eurokonformně s ohledem na závěry obsažené v rozsudku Soudního dvora *Arslan*, podobně jako Nejvyšší správní soud interpretoval ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců v rozsudku č. j. 1 As 90/2011 - 124. Obdobně je proto nutno dospět k závěru, že pravomoc stěžovatelky k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu by bylo možno založit též novým rozhodnutím dle § 124a zákona o pobytu cizinců, avšak jen pokud by žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově, s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, a pokud by pokračování zajištění bylo objektivně nutné k tomu, aby se dotyčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. To vše však pouze a jenom pouze za předpokladu, že nedojde (a tedy ani nedošlo) k zajištění dle § 46a zákona o azylu.
>
> Uvedený zužující výklad ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců plyne nejenom z povinnosti eurokonformního výkladu, ale též či spíše především z povinnosti šetřit v maximální možné míře podstatu a smysl základního práva na osobní svobodu, jež může být omezeno pouze na základě zákona, přičemž taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena (čl. 8 odst. 2 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny). Ostatně i podle Soudního dvora musí být výjimky pro ponechání cizince, jenž požádal o mezinárodní ochranu, v zajištění výslovně stanoveny vnitrostátním právem za plného „*respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního*“ (srov. odst. 56 rozsudku Soudního dvora ve věci C-534/11 *Arslan).* V situaci, kdy zákonodárce dostatečně dostupným, přesným a předvídatelným způsobem nestanovil meze, jež by zásah do práva na osobní svobodu ohraničily a zabránily libovolnému opakování či prodlužování zajištění, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu tuto jeho činnost nahrazovat extenzívním výkladem v neprospěch základního práva na osobní svobodu. Právě naopak, v takovém případě má Nejvyšší správní soud povinnost zvolit výklad *in favorem libertatis*; váže jej tedy povinnost volby výkladu, který zasahuje do sféry jednotlivcova základního práva na osobní svobodu co nejméně. Jak vyplývá ze shora uvedeného, vnitrostátní úprava neobsahovala žádné zákonné ustanovení, ze kterého by vyplývalo, že cizince lze po ukončení jeho zajištění dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a po uplynutí maximální lhůty zajištění dle § 46a zákona o azylu opětovně „přezajistit“ v režimu zákona o pobytu cizinců (§ 124a), nadto v situaci, kdy jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu nedoznalo změn, protože o jeho žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Vnitrostátní zákonná úprava, o kterou stěžovatelka opřela napadené správní rozhodnutí, proto požadavkům na kvalitu právní úpravy umožňující zásahem veřejné moci omezit osobní svobodu nedostojí.

[20] Soud si je vědom skutečnosti, že věc řešená pod sp. zn. 6 As 146/2013 se od nyní souzené věci skutkově odlišuje. Ve shora citovaném rozsudku totiž soud řešil otázku, zda lze žadatele znovu zajistit podle § 124a zákona o pobytu cizinců za situace, kdy jeho předcházející zajištění podle § 46a zákona o azylu skončilo uplynutím maximální lhůty zajištění. Nicméně obecné závěry stran kvality zákonné úpravy ve vztahu k požadavkům na zajišťování žadatelů o mezinárodních ochranu vyslovených v rozsudku *Arslan* lze podle soudu plně aplikovat i v nyní souzené věci.

[21] Nejvyšší správní soud též připomíná, že právní stav (z hlediska unijního práva) je v nyní posuzované věci odlišný od stavu, který panoval v době vydání rozsudku ve věci *Arslan* i v době vydání rozsudku č. j. 6 As 146/2013 – 44.

[22] Částečně právě v reakci na rozsudek ve věci *Arslan* byla totiž s účinností od 19. 7. 2013 přijata přijímací směrnice, která poprvé na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu. Závěry vyslovené Soudním dvorem v citovaném rozsudku byly promítnuty do čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, podle kterého žadatel může být zajištěn, „*je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle* [návratové směrnice] *za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. (...) Důvody zajištění se stanoví ve vnitrostátním právu.*“ Členské státy měly povinnost transponovat přijímací směrnici do svých právních řádů do 20. 7. 2015. I harmonizovaná právní úprava tedy jednoznačně předpokládá zakotvení důvodů zajištění žadatelů ve vnitrostátním právu.

[23] Je nutno zmínit, že důvod zajištění obsažený v čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice byl transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého „[m]*inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže ...e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.

[24] Ustanovení § 124a, které bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno s účinností od 1. 9. 2006 a v nezměněném znění v něm přetrvává dosud, se změny prováděné v souvislosti s transpozicí přijímací směrnice nijak nedotkly. Ani po uplynutí transpoziční lhůty tedy stále neobsahuje dostatečně konkrétní důvody (vyplývající z čl. 8 přijímací směrnice), pro které by bylo možno na jeho základě žadatele o mezinárodní ochranu zajistit.

[25] Pro nyní posuzovaný případ nelze zvažovat ani případný přímý účinek přijímací směrnice vůči stěžovateli. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. 2. 1986 ve věci č. 152/84 *M. H. Marshall proti Southampton and South-West Hampshire Area Health Authority*

*(Teaching)* na základě (současného) čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie judikoval, že směrnice sama o sobě nemůže jednotlivcům ukládat povinnosti (přímý účinek vertikální sestupný). Přímý účinek směrnice proto může uplatnit pouze jednotlivec vůči státu, nikoli stát vůči jednotlivci. Z tohoto důvodu nelze žadatele omezit na osobní svobodě toliko na základě čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice („*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.*“), resp. vnitrostátního ustanovení, které jej promítá stanovením pravomoci státních orgánů zajistit žadatele o mezinárodní ochranu, není-li současně ve vnitrostátním právu toto zajištění navázáno na některý z taxativně vymezených důvodů zajištění uvedených v čl. 8 odst. 3 téže směrnice. Odstavce 2 a 3 článku 8 přijímací směrnice je nutno vnímat jako jeden neoddělitelný celek. Není tedy možno použít čl. 8 odst. 2 ukládající povinnost, nejsou-li současně jednoznačně stanoveny podmínky pro uložení povinnosti obsažené v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. V této souvislosti soud opětovně zdůrazňuje, že zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu musí být podmíněno dodržováním striktních záruk, jimiž jsou existence právního základu, srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost a ochrana před svévolí. Je proto třeba stanovit předem známým způsobem rozhodovací prostor státních orgánů při posuzování okolností zajištění každého konkrétního případu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 3. 2017, *Al Chodor*, C-528/15, body 40 a 44).

[26] S ohledem na to, že do § 124a zákona o pobytu cizinců nebyly žádným způsobem transponovány důvody pro zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu vyjmenované v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a toto vnitrostátní ustanovení tak nadále pro jeho nekonkrétnost nelze při zajištění žadatelů aplikovat, nebyl správný postup krajského soudu, který nedostatečnou aktivitu českého zákonodárce sám nahradil a za použití přímého vertikálního sestupného účinku směrnice posuzoval, zda v dané věci byly důvody zajištění obsažené ve směrnici dány, či nikoli. Tím nepřípustně uplatnil účinek nedostatečně transponované směrnice vůči jednotlivci.

[27] Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora uvedenému shrnuje, že § 124a zákona o pobytu cizinců neposkytuje dostatečnou zákonnou oporu pro zajištění cizince, který požádal o mezinárodní ochranu. Toto ustanovení je rozporné s požadavky unijního práva, neboť neobsahuje dostatečně konkrétní důvody, za nichž může k zajištění žadatele dojít. Tyto důvody zakotvené v čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, jejichž výslovné stanovení ve vnitrostátním právu směrnice předpokládá, pak nebylo možno v souzené věci vůči stěžovateli použít za pomoci přímé aplikace směrnice. Podmínky pro zajištění stěžovatele tedy nebyly dány.

## IV. Závěr a náklady řízení

[28] Soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, ale lze je odstranit toliko v řízení před správním orgánem, zrušil soud v části týkající se stěžovatele současně i rozhodnutí žalované, který je vázán v dalším řízení právním názorem vysloveným výše [§ 110 odst. 2 písm. a) a odst. 4 s. ř. s.]. S ohledem na nemožnost zajistit stěžovatele na základě § 124a zákona o pobytu cizinců proto bude na žalované, aby řízení zastavila.

[29] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalované.

[30] Stěžovatel byl v řízení zastoupen advokátem, pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Stěžovatelův zástupce učinil celkem dva úkony právní služby, kterými jsou podání žaloby a kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. Stěžovatelův zástupce nárokuje též náklady na úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení stěžovatele. S ohledem na skutečnost, že zástupce stěžovatele zastupoval již ve správním řízení, však nelze o přiznání náhrady nákladů za tento úkon uvažovat.

[31] Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6.800 Kč (2 x 3.100 + 2 x 300). Uvedenou částku je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Bárty, advokáta ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu